

De uitverkorene

(God's Favorite)

Komedie in twee bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE UITVERKORENE - GOD'S FAVORITE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1997 by Neil Simon
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Joe Benjamin - man, achter in de vijftig

Ben Benjamin - man, vierentwintig jaar

Sarah Benjamin - vrouw, vierentwintig jaar

Rose Benjamin - vrouw, voor in de vijftig

David Benjamin - man, achter in de twintig

Mady - vrouw, tussen dertig en vijftig

Morris - man, tussen dertig en vijftig

Sidney Lipton - man, middelbare leeftijd

EERSTE BEDRIJF

scene 1: Rond middernacht

scene 2: Twee weken later

TWEEDE BEDRIJF

De rampspoed daar op volgend

DECOR:

De vorstelijke woning van de bijzonder welgestelde zakenman Joe Benjamin aan een noordelijke baai van Long Island. De woonkamer is smaakvol en modern ingericht. Zeer hedendaags en toch ademt het geheel een sfeer van tijdloosheid. De plafonds met houten balken lijken zich tot de hemel uit te strekken. Een enorme openslaande deur leidt naar een terras met uitzicht op de baai. Een zware eiken deur aan een kant van de kamer geeft toegang tot de foyer. Een eiken deur aan de andere kant van de kamer leidt naar de eetkamer. De muren hangen vol met waardevolle schilderijen die op een dag samen een collectie zullen vormen. In leer gebonden delen van de grote werken uit de literatuur bevolken de boekenplanken.

EERSTE BEDRIJF

Scene 1

Voor het doek op gaat, horen we een klok uit Grootvaders' tijd het uur slaan. Een... Twee... Drie... Vier... Het doek gaat op. In de kamer is het donker. Door de openslaande deur zien we het maanlicht reflecteren op de sneeuw; het werpt een spookachtig licht in de kamer. De klok vervolgt: Vijf... Zes... Zeven... Acht... Negen... Tien... Elf... Twaalf. Stilte. Plotseling zien we een figuur buiten op het terras. Het licht is te zwak om zijn trekken uit te doen komen. Hij kijkt omzichtig om zich heen, blaast in zijn handen, probeert de deur te openen. Deze is op slot. Hij blaast weer in zijn handen, kijkt nog eens om zich heen, en probeert de deur weer, deze keer met meer kracht. De deur gaat enkele centimeters open...Op dat moment begint een doordringend inbraakalarm te loeien. De figuur laat verschrikt de deur los. In paniek begint hij in drie verschillende richtingen weg te rennen, iedere keer van gedachten veranderend. Uiteindelijk, wanhopig, springt hij over het muurtje en verdwijnt uit het zicht. Er verschijnt een explosie van duidelijk zichtbare sneeuw. Hij moet wel in een berg sneeuw terecht gekomen zijn. Het alarm blijft loeien. De eiken deur zwaait open. Een man komt op. Hij doet de lichten aan. Hij is gekleed in een zijden pyama met bijpassende ochtendjas en fluwelen pantoffels met zijn monogram. Hij reikt achter een boekenplank en drukt daar op een knopje. Het alarm zwijgt. De man is Joe Benjamin. Hij is achter in de vijftig en duidelijk een bijzonder sterke persoonlijkheid. Hij kijkt de kamer rond, werpt een snelle blik achter de gordijnen. Dan loopt hij naar de openslaande deur en merkt dat deze open staat. Ben Benjamin en Sarah Benjamin komen op rennen via de eiken deur. Ze zijn ook in nachtkleding. Ben en Sarah zijn tweelingen, vierentwintig jaar oud en kinderen van Joe. Beiden hebben rood haar in dezelfde tint en een IQ van 160... verdeeld over hen beiden.

Ben: Wat is er, Pa? Wat is er gebeurd?

Joe: Ik weet het niet.

Sarah: Wat is er gebeurd, Pa? Wat is er?

Joe: Ik zei dat ik het niet weet.

Sarah: We hoorden het alarm af gaan.

Ben: Hoorde jij het alarm af gaan, Pa?

Joe: Zeker hoorde ik het af gaan. Daarom sta ik nu hier, beneden. *(tegen Sarah)* Doe je badjas dicht. *(het lukt Sarah nooit om een goede knoop te leggen in de slippers van haar badjas. Ze doet hem dicht)*

Sarah: Mijn God, het was echt het alarm.

Ben: *(wijst)* De openslaande deur staat open. Kijk!

Sarah: Hij staat open, Pa. De openslaande deur. Kijk!

Joe: Ik zie ook wel dat hij open staat. Schei eens uit elkaar steeds na te praten. *(de telefoon gaat)*

Ben: Telefoon, Pa.

Sarah: Pa, telefoon. *(telefoon gaat weer)*

Joe: Ik hoor het. Doe je badjas dicht. Ben, neem de telefoon eens aan.

Sarah: Neem de telefoon aan, Ben.

Joe: Ik ga buiten kijken.

Sarah: Stel nou dat daar iemand is?

Joe: Daarom ga ik daar kijken. Dat is nu juist de reden. Doe je badjas dicht. *(telefoon gaat weer)* Neem nou eens op. *(Joe gaat naar buiten, het terras op, en Ben neemt de hoorn op)*

Ben: *(in de hoorn)* Hallo?... Ja?

Sarah: Wie is het?

Ben: Het beveiligingsbedrijf.

Sarah: Papa, het beveiligingsbedrijf.

Ben: *(in de hoorn)* Ja, we hebben het gehoord.

Sarah: Ben zegt dat we het gehoord hebben.

Joe: *(vanaf het terras, schreeuwt)* Doe je badjas dicht!

Ben: *(in de hoorn)* De openslaande deur stond open. Mijn vader is net op onderzoek uit gegaan.

Sarah: Wat denken zij er van?

Ben: *(in de hoorn)* Wat denken jullie er van?

Joe: *(komt terug in de kamer)* Ik denk dat iemand heeft geprobeerd in te breken.

Ben: *(in de hoorn)* Mijn vader denkt dat iemand heeft geprobeerd in te breken.

Joe: Ik zag voetstappen in de sneeuw.

Ben: *(in de hoorn)* Hij zag voetstappen in de sneeuw.

Sarah: Mijn God, voetstappen in de sneeuw.

Joe: Doe je badjas dicht, wil je soms kou vatten? Ga naar bed. Je staat helemaal te rillen.

Sarah: Ik heb het niet koud. Ik ben bang. Mijn God, er heeft iemand geprobeerd in te breken.

Joe: Houd eens op God's naam ijdel te gebruiken.

Sarah: Het is niet ijdel. Ik ben echt bang.

Ben: *(in de hoorn)* Een moment alstublieft. *(tegen Joe)* Ze willen weten of ze iemand moeten sturen.

Joe: Er is niemand het huis binnen gedrongen.

Ben: Hoe weet je dat zo zeker?

Joe: Er ligt sneeuw buiten. Dan zouden er wel voetsporen op het tapijt te zien zijn.

Sarah: Maar er zijn ook voetsporen. *(wijst)* Daar!

Joe: Dat zijn mijn voetsporen! Ik was toch net buiten?

Ben: Stel dat hij overschoenen droeg en ze buiten heeft laten staan?

Joe: Welke inbreker draagt er nu overschoenen? Er is niemand binnen geweest. Zeg maar dat alles goed is. Ze hoeven niemand te sturen. Ik ga nog even rondkijken. *(hij gaat het terras weer op)*

Ben: *(in de hoorn)* Hallo? Er is niemand binnen geweest... Alles is goed. Jullie hoeven niemand te sturen. Mijn vader gaat nog even rondkijken... Dank u. Dat zullen we doen. *(hij hangt op)* Doe je badjas dicht.

Joe: *(komt weer binnen)* Er was iemand. Dit heeft hij buiten laten vallen. *(hij houdt een bril met een ijzeren montuur omhoog)*

Ben: Een bril!

Sarah: Kijk, Papa, een bril!

Joe: Was ik niet degene die hem gevonden heeft? Ik zie ook wel dat het een bril is. En degene die hem heeft laten vallen komt niet ver. Het zijn complete jampotglazen... Ik zie er geen steek door.

Sarah: Een half-blinde inbreker. Mijn God, ik krijg er de zenuwen van. *(ze huivert)*

Joe: Ik ga niet weer over het ijdel gebruik van God's naam of over je badjas beginnen... Het zou me niets verbazen als hij beide benen heeft gebroken. Er gaan geen voetstappen de trap af, dus hij moet over het muurtje gesprongen zijn.

Ben: Over het muurtje? Tien meter naar beneden? Dan heeft hij beide benen gebroken.

Sarah: Oh, God, een kreupele, blinde inbreker...

Ben: Waarom bellen we de politie niet? Een kreupele, blinde inbreker zal niet zo moeilijk op te sporen zijn.

Joe: Om te beginnen is er geen sprake van een inbreker, want hij heeft niets gestolen. En ten tweede, ik wil geen politie hier in huis met je moeder erbij. Jullie weten hoe bang zij is uitgevallen.

Ben: Maar misschien is hij er nog. Misschien is het wel een gevaarlijke gek.

Sarah: Of een verkrachter!... Een seksuele verkrachter! *(ze doet haar badjas, die maar open blijft vallen, dicht)*

Ben: Alle verkrachters zijn seksueel.

Joe: *(kijkt haar aan)* Hij heeft een zicht van nog geen halve meter, wie zou hij moeten verkrachten?

Sarah: Hij zou op de tast te werk kunnen gaan.

Ben: Niet met twee gebroken benen.

Sarah: Hij zou kruipend op de tast binnen kunnen komen.

Joe: *(schreeuwt)* Mensen breken niet in als ze moeten kruipen en op de

tast naar binnen moeten... Hoe zouden ze ooit weg kunnen komen?

Sarah: Een meisje dat vroeger bij me in de klas zat, is eens aangevallen door een man met maar een been en een arm... Ze weten nog steeds niet hoe hij haar op de grond heeft kunnen houden.

Joe: Een huis met negentien kamers, peperdure schilderijen, onvervangbaar antiek en een half miljoen aan juwelen, en jij denkt dat hij zich laat ophouden voor een verkrachting? Hij heeft wel wat anders aan zijn hoofd.

Sarah: En als hij nu eens met de bedoeling om te verkrachten was binnengekomen?

Joe: Hou nu maar eens op te kletsen over verkrachting en doe je badjas dicht. Ben, neem haar mee naar boven. Ga naar bed, jullie allebei.

Sarah: Goed, Papa. Welterusten, Papa.

Ben: Welterusten, Pa.

Joe: Wacht even! Hoorden jullie dat?... Luister! *(we horen een deur piepend open gaan, en weer dicht. Ze kijken elkaar aan)* Het is in huis.

Ben: Er is iemand in huis!

Sarah: Oh, God! De verkrachter!

Joe: *(fluistert)* Stil! Luister... Voetstappen!

Sarah: Ze komen deze kant op!

Ben: In de hal!

Sarah: Geef ze alles wat ze willen hebben, Papa. Zorg dat ze niet... Je weet wel.

Joe: Uit de weg, jullie allebei. Tegen de muur!! *(ze lopen alle drie achteruit en drukken zichzelf tegen de muur)*

Ben: Het inbrekersalarm doet het niet. We zijn vergeten het weer aan te zetten.

Joe: Daar is het nu te laat voor.

Ben: Ik kan ze bellen. Wat is het nummer?

Joe: Hoe moet ik het nummer nu weten?

Ben: Zal ik eerst informatie bellen?

Joe: Ga onmiddellijk weer tegen die muur aan staan.

Sarah: Oh, God, ik voel zijn handen al over me heen gaan. Zijn klamme handen die op en neer wrijven, op en neer...

Joe: Niemand gaat met jou op en neer. Hou daar mee op! Pak iets! *(ze pakken alle drie een vaas)* Op het moment dat ik hem raak, moeten jullie de politie bellen. Achteruit... Daar komt hij... Doe je badjas dicht! *(ze gaan allen achter de deur staan, heffen de vazen boven hun hoofd, klaar om toe te slaan...en dan gaat de telefoon. Ze draaien zich alle drie om en kijken naar het apparaat)* Nu? De telefoon gaat nu?

Ben: Een telefoon met gevoel voor timing.

Joe: Neem op! Neem op! *(Ben rent er op zijn tenen naar toe en neemt*

op, nog steeds met zachte stem sprekend)

Ben: Hallo?... Ja?... Ja, met het huis van de familie Benjamin...

Joe: Wie is dat?

Ben: *(hand over de hoorn, tegen Joe)* Het is een vrouw. Ze vraagt naar Sidney.

Joe: Welke Sidney? *(hij houdt de vaas nog steeds boven zijn hoofd vast)*

Ben: *(in de hoorn)* Welke Sidney bedoelt u? *(hij knikt. Dan tegen Joe)* Sidney Lipton.

Joe: We hebben hier geen Sidney Lipton. Ze heeft het verkeerde nummer.

Ben: *(in de hoorn)* We hebben hier geen Sidney Lipton. U heeft het verkeerde nummer, mevrouw.

Sarah: Hang op! Schei uit met praten voordat de verkrachter weg is.

Ben: *(in de hoorn)* Een moment. *(tegen Joe)* Ze zegt dat ze mevrouw Lipton is. Haar man had hier vanavond een afspraak... met jou. *(Joe schudt zijn hoofd ontkennend en haalt zijn schouders op. Ben, weer in de hoorn)* Mijn vader weet nergens van... Luister eens, mevrouw Lipton, u belt nogal ongelegen... We verwachten iemand... Ja, dat zal ik doen... Dank u. *(hij hangt omzichtig op, haast zich daarna terug naar zijn plek tegen de muur. Hij zegt niets. Joe staart hem aan)*

Joe: Wat zal je doen...?

Ben: Sidney vertellen dat zijn vrouw gebeld heeft.

Sarah: Daar komt hij aan! *(ze kijken alle drie naar de deur van de foyer. Maar het is de deur van de eetkamer die open gaat, langzaam, krakend...en een vrouw komt tevoorschijn. het is Rose Benjamin. Ze is ergens voor in de vijftig. Ze draagt een zijden ochtendjas, satijnen pantoffels, en loopt haast krom van het gewicht aan sieraden waar ze zich mee heeft getooid...parels, ringen, oorbellen, armbanden. Ze loopt langzaam de kamer in, heeft aanvankelijk nog niets in de gaten. Dan draait ze zich om en ziet het drietal dat tegen de muur staat met hun "wapens" in de lucht. Ze kijkt hen vlak aan)*

Rose: *(kalm)* Is er iets mis?

Joe: *(onschuldig)* Mis? Wat zou er mis kunnen zijn?

Rose: Wat?

Joe: Ik zei: "Wat zou er mis kunnen zijn?"

Rose: Ik kan je niet verstaan. Ik heb mijn oordopjes in.

Joe: Doe ze dan uit!

Rose: Ik kan je niet verstaan. Ik heb mijn oordopjes in.

Joe: *(schreeuwt)* ER IS NIETS AAN DE HAND!

Rose: David is nog niet thuis. Ik heb er een hekel aan als David zo laat thuis komt. Zeg tegen hem dat ik hem morgenochtend wil spreken, Joe. Goed?

Joe: Ja, Rose. Ik zal het hem zeggen.

Rose: Ik kan je niet verstaan. Ik heb mijn oordopjes in.

Joe: IK ZAL HET HEM ZEGGEN!

Rose: Maak je maar niet druk. Zeg het hem maar! Ik ga naar bed.
Welterusten, Joe. Welterusten, kinderen.

Sarah en Ben: Welterusten, Moeder.

Rose: Jullie kunnen op zijn minst welterusten zeggen... *(ze draait zich om en gaat af)*

Joe: *(opgelucht)* Ahhh!

Sarah en Ben: Ahhhh!

Joe: Ik vraag me af of dat David was.

Ben: *(verbaasd)* Nee, Pap. Dat was moeder.

Joe: *(fronst zijn wenkbrauwen)* Nee, niet daarnet. Daarvoor. Misschien kwam hij weer laat thuis, stomdronken zoals gewoonlijk, was zijn sleutel kwijt en probeerde binnen te komen via de openslaande deur.

Ben: Dat zou heel goed kunnen. Net iets voor David.

Joe: Goed. Laten we maar naar bed gaan. Dat was wel weer genoeg voor een nacht. Ik zal het alarm weer aanzetten.

Sarah: *(terwijl ze af gaat)* Ik denk niet dat ik een oog dicht doe. Ik zie maar steeds een enge man voor me die met zijn klamme handen over mijn lichaam gaat, op en neer, op en neer...

Joe: Niemand gaat met jou op en neer. *(hij doet de lampen uit en ze gaan alle drie af. De kamer is leeg en donker, afgezien van het maanlicht dat door de ramen naar binnen valt. Plotseling verschijnt er een man op het terras. Hij draagt een regenjas en een feestmuts. Hij zwaait enigszins dronken heen en weer. Hij gaat naar binnen via de openslaande deuren en het alarm begint weer te loeien. Hij doet de lampen aan, loopt dan naar de andere kant terwijl hij zijn regenjas uittrekt. Hij draagt een duur uitziend smoking-colbert, een zijden overhemd, een zwarte stropdas en in contrast met dit alles een vuile, gescheurde spijkerbroek, met bont-gekleurde lappen over de ergste gaten. Het geheel wordt gecombineerd door afgedragen sportschoenen. Joe komt de kamer weer in rennen, maar hij ziet David niet. Hij werpt zich op het knopje en zet het alarm af. Terwijl hij zich omdraait, groet David hem en Joe geeft een schreeuw van schrik)*

David: Ha, Pa!

Joe: OH! *(dan, opgelucht)* David... dus jij was het inderdaad. God zij dank! *(Dan geeft hij hem een klap op zijn schouder)* Lelijk, dronken lor, dat je bent! Jij luie, vervelende, dronken tor!

David: Oh, gelukkig. Ik schrok al. Ik dacht even dat ik in het verkeerde huis terecht was gekomen.

Ben: *(van achter)* Wie is daar, Pap?

Joe: Het is David, het drankorgel. *(Sarah en Ben komen binnen)*

Sarah: David!

Ben: Het is David.

David: Dag, kinderen. Hier is jullie David weer.

Joe: Wil je ons allemaal een hartaanval van schrik bezorgen?

David: Een drievoudige hartaanval? Dat kan niet, Pa. *(Hij zwaait lichtelijk heen en weer)*

Joe: Kijk hem nou toch eens! Kan niet eens rechtop blijven staan. Gelukkig kan je moeder je zo niet zien, ze heeft oordopjes in.

David: Sinds wanneer hebben die invloed op het gezichtsvermogen, Pa?

Joe: Houd je grote mond... Ik dacht dat er een inbreker in huis was. Je broer dacht dat er een gek was ontsnapt en je zuster bereidde zich al voor op de komst van een verkrachter.

David: Neem me niet kwalijk, Sarah. Hoe laat verwacht je hem?

Joe: Ga naar je kamer! Hoor je me? Denk je dat je je kamer terug kunt vinden in jouw toestand?

David: Waarom zou mijn kamer in mijn toestand zijn?

Joe: Breng hem weg! Breng hem weg voor ik hem weg schop!

Ben: Even kalm aan, David. Pa is erg van streek. *(David gaat op de rand van de open haardplaat zitten)*

Sarah: Ga maar naar bed, David.

Joe: Aan jou zouden we nu echt wat hebben als er inderdaad een inbreker was geweest.

David: *(wijst)* Oh, maar er is ook een inbreker. Ik zag buiten iets bewegen. *(hij valt in de open haard)*

Joe: Wat! Is er iemand buiten? Heb je hem gezien?

Sarah: En mijn badjas is weer open.

Joe: *(kijkt naar het raam)* Ik wist het! Ik wist het!

Ben: Pa wist het! Hij wist het! *(David begeeft zich naar de fles whisky en schenkt zichzelf er een in)*

Sarah: Papa heeft zijn bril buiten gevonden, op het terras.

Ben: Hij is waarschijnlijk zo goed als blind!

David: Wat een geluksvogel.

Joe: BLIJF VAN DIE DRANK AF!

David: Neem me niet kwalijk. Welke drank mag ik dan wel?

Joe: Je hebt me gehoord! *(ze kijken elkaar vernietigend aan. Plotseling komen Morris en Mady binnen. Morris en Mady zijn twee zwarte bedienden van middelbare leeftijd)*

Morris: Meneer Benjamin.

Ben: Pap, het zijn Morris en Mady!

David: Ze lijken wel op Morris en Mady.

Morris: Meneer Benjamin, we hoorden het alarm. Is er iets gebeurd?

Joe: Nee, nee, Morris. Het was loos alarm.

Morris: Mady dacht dat ze eerder op de avond iets voor het raam langs zag rennen.

Mady: Eerst dacht ik dat het een hond was, maar het liep tegen een boom. Ik heb nog nooit een hond tegen een boom zien lopen.

Morris: Toen hoorde ze het roepen in het donker.

Joe: Wat zei het, Mady?

Mady: Het klonk als: "Oh, mijn hoofd". Ik heb nog nooit een hond "Oh, mijn hoofd" horen zeggen.

Joe: Nee. Het was waarschijnlijk de wind.

Mady: Ik heb de wind ook nog nooit "Oh, mijn hoofd" horen zeggen.

Joe: Het is niets. Ga maar terug naar bed. En zeg er morgen niets over tegen mevrouw Benjamin.

Morris: Goed, meneer. Welterusten, meneer Benjamin.

Mady: *(terwijl ze af gaan)* Het wordt hier gevaarlijk. Ik vind het helemaal niet aangenaam om in zo'n rijke buurt te wonen.

Morris: Kom, Mady. *(ze gaan af)*

David: Ze heeft gelijk, Pa. Waarom koop je niet een leuke, arme buurt voor ons op, zodat we ons allemaal wat veiliger kunnen voelen? *(hij neemt nog een drankje. Joe grist het glas uit zijn handen)*

Joe: Geef hier. Hoe vaak heb ik je al niet verteld dat we in dit huis alleen met speciale gelegenheden en in vakanties drinken?

David: Als ik het goed raad, mag ik dan nog een drankje?

Joe: IK TOLEREER DAT GEBREK AAN RESPECT NIET VAN JOU!

David: Dat was niet de bedoeling. Mijn excuses, Pa.

Joe: Excuses? Uit jouw mond? Dat is de eerste keer dat ik het mee maak.

David: Ahh, een speciale gelegenheid. Dan kan ik zeker wel een drankje nemen. *(hij loopt naar de bar)*

Ben: Kom, David. Laten we naar bed gaan.

Sarah: Drink alsjeblieft niet meer, David.

Joe: *(tegen David)* Help me liever. Er is een beroepsinbreker die hier op de tast rondsluipt... blijf uit de buurt van deze deur. Ik ga uitzoeken wat hier gebeurt. *(hij doet de openslaande deur open)* Als hij me aanvalt, bel dan de politie en doe je best om je moeder niet wakker te maken.

Ben: Voorzichtig, Pap.

Sarah: Wees voorzichtig, Papa. *(Joe gaat het terras op, hij doet de kraag van zijn ochtendjas omhoog. We horen het geluid van een koude wind die over het terras blaast)*

Ben: Denk je dat het verstandig is om hem alleen naar buiten te laten gaan?

David: In zijn ochtendjas en pantoffels? Hoeveel zijn die dingen dan

waard? *(hij loopt naar de bar voor het gebruikelijke recept)*

Joe: *(op het terras, roept duidelijk articulerend...als twee schepen die elkaar in de mist passeren)* Halloooo?... Wie is daar?... *(stilte)* Wat wilt u en waar komt u vandaan?

David: Hij verwacht zeker dat hij naam en adres opgeeft. *(hij schenkt in)*

Joe: *(roept weer)* Wat wilt u?... Als u het koud heeft en wat wilt drinken, zeg het dan maar...

David: Dus dat is de manier om er een te krijgen!

Joe: *(roept)* Kunt u me zien? Ik heb uw bril in mijn zak. Als uw benen gebroken zijn, kom dan hier naar toe kruipen, dan kunnen wij een dokter voor u bellen.

David: *(neemt een slok)* En dan betaalt u ons gewoon elke week een gedeelte terug.

Sarah: *(Draait zich om)* Luister! Er komt iemand de trap af!

Ben: Dat is moeder. Ik hoor haar juwelen.

Sarah: Mijn God, wat moeten we doen? Ze raakt vast in paniek. *(de deur gaat open en Rose verschijnt weer, een grote juwelenkist tegen haar boezem geklemd. De kist zit zo vol dat kettingen, parels enz. er aan alle kanten overheen hangen)*

Rose: *(snel, nerveus)* Ik hoorde lawaai. Wat was dat? David, ben jij dat? Ja, jij bent het. Waar ben je zo laat nog geweest? Weet je wel dat ik vreselijk ongerust was? Waarom is iedereen hier? Is er iets mis? Waar is jullie vader? Waarom is jullie vader niet hier? Wat gebeurt er toch allemaal? Wat is er aan de hand?

David: *(tegen Ben)* Als jij de eerste zes vragen beantwoordt, doe ik de rest.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto